

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **I. B.**, zastoupen JUDr. Annou Doležalovou, advokátkou se sídlem Veleslavínova 55/12, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2014, č. j. OAM 72/LE-BE03-BE03-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 17. 7. 2015, č. j. 45 Az 35/2014 - 48.

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna ustanovené zástupkyně JUDr. Anny Doležalové, **se určuje** částkou 3400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Včasně podanou kasační stížností brojí žalobce, jakožto stěžovatel, proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného (dále jen „rozhodnutí žalovaného“).

Žalovaný rozhodl v řízení o udělení mezinárodní ochrany o žádosti stěžovatele tak, že mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14 b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) stěžovateli neudělil. Stěžovatel žádal o udělení mezinárodní ochrany poté, co byl po přibližně čtrnácti letech svého nelegálního pobytu na území České republiky zadržen policií, důsledkem čehož bylo řízení o správním vyhoštění. Dle žalovaného nelze hovořit o tom, že by na Ukrajině v současnosti probíhal vnitřní ozbrojený konflikt. Stěžovatel se ve své vlasti nikterak politicky neangažoval ani neměl jakýchkoli půtek s tamními orgány veřejné moci. Sám stěžovatel také uvedl, že dříve žil v západní části Ukrajiny, tedy v regionu, jenž je dle zjištění žalovaného z bezpečnostního hlediska pouze okrajově dotčen ozbrojenými střety ozbrojených skupin separatistů a vládních ozbrojených sil. Žalobce toliko uvedl, že v jeho vlasti je špatná politická situace a že tam ničeho nemá. V řízení o stěžovatelově žádosti tudíž žalovaný dospěl k závěru, že nejsou splněny zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.

Krajský soud v odůvodnění svého zamítavého rozsudku k žalobním námitkám stěžovatele zejména uvedl, že žalovaný nepochybil při vyhodnocení naplnění podmínek udělení azylu dle § 14 zákona o azylu. Žalobcem předložená lékařská zpráva pojednávající o nepříznivém zdravotním stavu stěžovatele, ze které žalobce dovozoval, že jeho případ je hodný zvláštního zřetele, byla pro posouzení věci zcela irelevantní, a to i s vědomím závěrů rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ze dne 2. 5. 1997 č. 30240/96. Žalovaný dle krajského soudu nepochybil ani při posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany. Zásah ze strany vládních či separatistických ozbrojených složek nehrozí na území celé Ukrajiny, ale pouze v problematických částech země. Tomuto se přitom lze vyhnout cestou vnitrostátního přesunu. Ohledně dalších žalobcem tvrzených skutečností stran jeho integrace do zdejší společnosti krajský soud uzavřel, že tyto nejsou pro posouzení naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany relevantní.

Stěžovatel podal proti uvedenému rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Jako důvod tohoto úkonu cituje ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel namítá, že žalovaný nevzal v úvahu všechny relevantní skutečnosti, které v dané věci vplynuly, nebo tak učinil, aniž by však své úvahy v žalobou napadeném rozhodnutí předestřel. Při rozhodování o jeho žádosti nebyly žalovaným zkoumány konkrétní okolnosti případu stěžovatele jako důvody pro udělení mezinárodní ochrany formou humanitárního azylu, ačkoli ze spisu jsou konkrétní důvody žádosti stěžovatele zřejmé.

Dále vyjadřuje stěžovatel nesouhlas se závěrem soudu, že tvrzení, dle kterého stěžovatel již nemá v Ukrajině žádné zázemí a v případě návratu by byl zcela bezprizorní, je z hlediska úpravy zákona o azylu irelevantní. Dle stěžovatele mohou tyto skutečnosti představovat další důvody pro udělení humanitárního azylu, právě s ohledem na to, že výčet důvodů pro jeho udělení není taxativní a žalovanému je tak umožněno reagovat na situace, jež jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu předvídané či předvídatelné nebyly.

Konečně stěžovatel namítá, že se soud nevypořádal s jeho tvrzením, že ačkoliv k eskalaci konfliktu došlo pouze v některých oblastech Ukrajiny, je politická situace napjatá v celé zemi. Odkazuje přitom na bližší nespecifikované sdělení Ministerstva zahraničních věcí, dle kterého se nedoporučuje občanům České republiky cestovat do Doněcké a Luhanské oblasti Ukrajiny a dále se nabádá k obezřetnosti při cestování do dalších oblastí jižní části území tohoto státu. Nepřípadné je podotknutí krajského soudu, že stěžovatel pochází ze západní části Ukrajiny, neboť v nedávné době došlo k útoku ozbrojenců v Mukačevu za použití granátů a střelných zbraní či o několik dní později k bombovému útoku ve Lvově, tedy ve městech nacházejících se v západní části Ukrajiny.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje se způsobem, jakým krajský soud o stěžovatelově žalobě rozhodl. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na obsah žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany a na jeho výpověď ve správním řízení. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, případně zamítl pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením přípustnosti kasační stížnosti (k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2006, č. j. 8 Azs 5/2006 - 30; veškerá citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná z www.nssoud.cz). Dospěl přitom ke zjištění, že kasační stížnost byla podána v zákonem stanovené lhůtě, směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, byla podána osobou k tomu oprávněnou

pokračování

(účastníkem řízení před krajským soudem) a obsahuje některý z důvodů dle § 103 odst. 1 s. ř. s. Zároveň nelze shledat nepřipustnost kasační stížnosti ve smyslu § 104 téhož zákona. Kasační stížnost je tudíž přípustná.

Následně se Nejvyšší správní soud zabýval posouzením přijatelnosti kasační stížnosti, když dle ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s. je třeba pro nepřijatelnost odmítnout takovou kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, která svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba pod podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele spatřovat jen natolik zásadní a intenzivní situace, v nichž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost oprít o některý z důvodů kasační stížnosti, stanovených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž též uvést, v čem stěžovatel spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat (dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39). Kasační stížnost stěžovatele však neobsahuje žádnou argumentaci pro závěr, že zájem na přezkoumání jejím prostřednictvím předestřených právních otázek podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

Ohledně námitek stěžovatele týkajících se ozbrojeného konfliktu na Ukrajině Nejvyšší správní soud uvádí, že se v nedávné minulosti několikrát zabýval bezpečnostní situací na Ukrajině, přičemž dospěl k závěru, že se nejedná o tzv. totální konflikt, jenž by dosahoval takové intenzity, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, či usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26).

Pokud jde o námitku směřující proti neudělení humanitárního azylu, poukazuje Nejvyšší správní soud na ustálenou judikaturu, podle níž na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení

humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55).

Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto není důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu. Soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení při odmítnutí návrhu.

Usnesením krajského soudu ze dne 13. 6. 2014, č. j. 45 Az 35/2014 – 13, byla stěžovateli ustanovena zástupkyně JUDr. Anna Doležalová, advokátka. Dle ustanovení § 35 odst. 8 *in fine* s. ř. s. proto advokátka zastupovala stěžovatele i v řízení o kasační stížnosti. Dle věty první za středníkem téhož zákonného ustanovení platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování stát. Ustanovené zástupkyni náleží podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, odměna za jeden úkon právní služby (písemné podání ve věci samé - kasační stížnosti) ve výši 3100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů 1 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky). Zástupkyně stěžovatele Nejvyššímu správnímu soudu v rámci písemného vyčíslení odměny za zastupování sdělila, že není plátkyní daně z přidané hodnoty, zdejší soud proto odměnu nezvýšil o odpovídající částku daně z přidané hodnoty. Celková částka odměny za zastupování tedy činí 3400 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. září 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu